

Η Διαρκής Ιερά Σύνοδος στο Προεδρικό Μέγαρο με αφορμή την Κυριακή της Ορθοδοξίας

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες / Εκκλησία της Ελλάδος](#)

«Η σχέση Εκκλησίας και Κράτους, διέπεται από συναλληλία, ανεξαρτησία, αυτοτέλεια αλλά και γόνιμη συνεργασία όταν απαιτείται, και απαιτείται συχνά» υπογράμμισε ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας Κωνσταντίνος Τασούλας, κατά την προσφώνησή του στο γεύμα που παρέθεσε στο Προεδρικό Μέγαρο προς τιμήν του Αρχιεπισκόπου Αθηνών και Πάσης Ελλάδας κ.κ. Ιερώνυμου και των μελών της Διαρκούς Ιεράς Συνόδου, με αφορμή τον σημερινό εορτασμό της Κυριακής της Ορθοδοξίας.

Ο κ. Τασούλας αναφέρθηκε στη σημασία της εορτής της Κυριακής της Ορθοδοξίας, υπογραμμίζοντας ότι σήμανε τη λήξη της μακροχρόνιας διαμάχης μεταξύ εικονοκλαστών και εικονολατρών και την οριστική αναστήλωση των ιερών

και σεπτών εικόνων το 843 μ.Χ., αλλά και την αποκατάσταση των σχέσεων Εκκλησίας και Κράτους, ενώ υπογράμμισε την αγαθή συμπόρευση Εκκλησίας και Πολιτείας με βάση τους διακριτούς ρόλους για το καλό της ελληνικής κοινωνίας.

Από τη μεριά του ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. Ιερώνυμος ανέφερε μεταξύ άλλων:

“Μετά πολύς χαράς, ανταποκρινόμεθα και φέτος στην λίαν ευγενική και ιδιαιτέρως τιμητική πρόσκλησή σας να προσέλθουμε κατά τη σημερινή μεγάλη ημέρα στο Προεδρικό Μέγαρο και να παρακαθίσουμε στο εόρτιο γεύμα το οποίο παρατίθεται προς τιμήν της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος”.

Ειδικότερα, κατά την προσφώνηση του, ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας επισήμανε:

Με ιδιαίτερη χαρά σας καλωσορίζω την ημέρα αυτή της λαμπρής και χαρμόσυνης εορτής της Κυριακής της Ορθοδοξίας.

Μια ημέρα που σήμανε τη λήξη της μακροχρόνιας διαμάχης μεταξύ εικονοκλαστών και εικονολατρών και την οριστική αναστήλωση των ιερών και σεπτών εικόνων το 843 μ.Χ., αλλά και την αποκατάσταση των σχέσεων Εκκλησίας και Κράτους, ώστε σήμερα πλέον αυτή η σχέση να διέπεται από συναλληλία,

ανεξαρτησία, αυτοτέλεια αλλά και γόνιμη συνεργασία όταν απαιτείται, και απαιτείται συχνά!

Μέσα σε ένα κλίμα, λοιπόν, δικαιολογημένου πανηγυρισμού γιορτάζουμε την Κυριακή της Ορθοδοξίας, που είναι η γιορτή της Μιας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας, που είναι ο θρίαμβος της αληθείας.

Η Ορθοδοξία είναι η γνήσια προέκταση της Εκκλησίας του Χριστού. Ο πνευματικός χώρος όπου διδάσκεται ορθά το περιεχόμενο της θείας εξ αποκαλύψεως αληθείας, βιώνεται το διαρκές παρόν της σωτηρίας και συντελείται η μεταμόρφωση του ανθρώπου και του κόσμου.

Η Ορθοδοξία καθοδήγησε την πνευματική ζωή της ανθρωπότητας. Επέδρασε στη διαμόρφωση του δικαίου, στους κοινωνικούς θεσμούς και στον φιλοσοφικό στοχασμό. Λέπτυνε και απάλυνε την τέχνη, ημέρωσε τα ήθη, εξευγένισε το οικογενειακό και πολιτειακό δίκαιο, ανέβασε τον άνθρωπο στο ανώτατο σκαλοπάτι των αξιών. Η έννοια των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, η αξία του ανθρωπίνου προσώπου, η ισότητα των δύο φύλων, το αγαθό της ελευθερίας, οι αγώνες για την παγκόσμια ειρήνη, την καταπολέμηση των φυλετικών διακρίσεων και την κοινωνική δικαιοσύνη αποτελούν πολύτιμα δώρα της Ορθοδοξίας στην ανθρωπότητα. Ειδικά σήμερα βλέποντας γύρω μας, η παγκόσμια ειρήνη είναι το ανεκτίμητο αγαθό που πρέπει να διαφυλάξουμε.

Γενικά η Ορθοδοξία υπηρέτησε με συνέπεια το μεγαλείο του ανθρωπίνου προσώπου. Ο άνθρωπος, ως κορύφωση και συγκεφαλαίωση της θείας δημιουργίας υπήρξε γι' αυτήν, το καθόλου περιεχόμενο της αποστολής της όχι μόνο στον κόσμο αλλά και στην ιστορία της σωτηρίας.

Παρόλο που ο χαρακτήρας της Ορθοδοξίας είναι οικουμενικός και οικουμενική η αποστολή της, κανένας δεν μπορεί να αμφισβητήσει την ιδιάζουσα σχέση της με τον ελληνισμό και τα ελληνικά χαρακτηριστικά της.

Η Ορθοδοξία βοήθησε το ελληνικό έθνος να διατηρήσει την ιστορική του μνήμη και αυτοσυνειδησία και να αξιοποιήσει τα εκλεκτά στοιχεία του αρχαίου ελληνικού πολιτισμού.

Κατά τη βυζαντινή περίοδο υπήρξε ο συνεκτικός δεσμός, που σφυρηλάτησε τη συνένωση των πολιτών του βυζαντινού κράτους σε μια κοινή εκπολιτιστική προσπάθεια.

Κατά δε την περίοδο της Τουρκοκρατίας η Ορθοδοξία διατήρησε την ελληνική παιδεία, καλλιέργησε το ηρωικό πνεύμα με τις θυσίες του κλήρου και ανέστειλε το κύμα του εξισλαμισμού, που ήταν ταυτόχρονα αναχαίτιση του εκτουρκισμού. Ο Χριστιανισμός και η Ορθοδοξία έγιναν αναπόσπαστα στοιχεία της ελληνικότητας και της ελληνικής ταυτότητας, την ίδια ώρα που διαμορφώνουν τους όρους της αποδοχής για τον ξένο, του σεβασμού στις άλλες θρησκείες, πολιτισμούς και νοοτροπίες.

Στο σημείο αυτό αναφέρουμε την προσφορά των νεομαρτύρων, οι οποίοι με τη μαρτυρική θυσία της ζωής τους έγιναν σύμβολα αντιστάσεως του λαού, στέριωσαν την πίστη των Ελλήνων και έδωσαν ελπίδες καινούργιας ζωής. Μόνο ο Κοσμάς ο Αιτωλός ίδρυσε περισσότερα από διακόσια σχολεία, σημερινά δημοτικά, και τριάντα ελληνικά, πραγματικός άθλος για την εποχή εκείνη. Στην κορύφωση της εθνικής ανόρθωσης, στο ξέσπασμα του 1821, η Ορθοδοξία ταυτίστηκε με τον αγώνα του έθνους για ελευθερία. Και αποτέλεσε έκτοτε δύναμη δημιουργική και στήριγμα του λαού μέσα στην αδιάκοπη ροή της ζωής και τη δοκιμασία της ιστορίας. Ο κοινωνικός ρόλος, η δράση και η προσφορά της Ελληνικής Εκκλησίας καθίσταται σε κάθε εποχή και ιδιαίτερα στην σημερινή αναπόσπαστο στοιχείο της

προσπάθειας για την ενίσχυση της κοινωνικής συνοχής και για τη στήριξη των ευάλωτων και των λιγότερο ευνοημένων.

Ιδιαίτερα πρέπει να εξάρουμε τον ρόλο τη Ορθοδοξίας στα Βαλκάνια, ως ενοποιού δύναμης και βασικού στοιχείου επιρροής στο γενικότερο πολιτιστικό γίγνεσθαι των χωρών αυτών, μετά τις ραγδαίες κοινωνικοπολιτικές εξελίξεις των τελευταίων ετών.

Η Ορθοδοξία ανταποκρίθηκε σε κάθε πρόσκληση και πρόκληση της ιστορίας. Ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια παρατηρείται μια ιδιαίτερη εκτίμηση για την Ορθοδοξία και μια αξιοσημείωτη στροφή προς αυτήν. Διαπρεπείς ετερόδοξοι θεολόγοι εκφράζονται με θαυμασμό για το μεγαλείο και την πνευματικότητα της λατρείας της, την εκφραστικότητα της τέχνης της, τον θριαμβευτικό αναστάσιμο χαρακτήρα της, τη νηπτικότητα του μοναστικού της ιδεώδους, το δημοκρατικό συνοδικό σύστημα διοικήσεώς της.

Καθώς μπήκαμε στο νέο ευρωπαϊκό status η Ορθοδοξία έχει πολλά να προσφέρει όχι μόνο στη διατήρηση της φυσιογνωμίας του εθνικού και πνευματικού μας βίου, αλλά κυρίως ως ζύμη στις αναζητήσεις της φύσεως. Άλλωστε η Ορθόδοξη Εκκλησία υπήρξε από την αρχή σημαντικός παράγοντας στη διαμόρφωση της πνευματικής ταυτότητας της Ευρώπης και του ευρωπαϊκού πολιτισμού.

Η Ορθοδοξία, που είναι το χριστιανικό μέτρο, δεν αποτελεί μια παρελθοντολογική έννοια, αλλά είναι η δυναμική μεταμόρφωση του εκάστοτε παρόντος. Έχοντας δικά της δοκιμασμένα κριτήρια ηθικής και βιοθεωρίας καλεί τον άνθρωπο της κάθε εποχής να την ακολουθήσει, για να του προσφέρει πληρότητα και ποιότητα ζωής, σωστό κοσμοθεωριακό προσανατολισμό και πραγματική λύτρωση από την ανεστιότητα του παρόντος, τον πόνο και τον θάνατο. Γι' αυτό και η ακτινοβολία και η βαθιά διαχρονικότητα της εκκλησίας μας έχει αποτυπωθεί θαυμάσια και στην ποίησή μας, όπως π.χ. στους στίχους του ποιήματος «Στην Εκκλησία» του Καβάφη:

«Την εκκλησίαν αγαπώ - τα εξαπτέρυγά της,

τ' ασήμια των σκευών, τα κηροπήγιά της,

τα φώτα, τες εικόνες της, τον άμβωνα της.

Εκεί σαν μπω, μες σ' εκκλησία των Γραικών□

με των θυμιαμάτων της τες ευωδίες,

μες τες λειτουργικές φωνές και συμφωνίες,
τες μεγαλοπρεπείς των ιερέων παρουσίες
και κάθε των κινήσεως τον σοβαρό ρυθμό -
λαμπρότατοι μες στων αμφίων τον στολισμό -
ο νους μου πηαίνει σε τιμές μεγάλες της φυλής μας,
στον ένδοξό μας Βυζαντινισμό.»

Με αυτές τις σκέψεις Μακαριώτατε υψώνω πρόποση υπέρ της υγείας Σας και των μελών της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος, με την ευχή της αγαθής συμπορεύσεως Εκκλησίας και Πολιτείας με βάση τους διακριτούς ρόλους για το καλό της ελληνικής κοινωνίας.

Με πληροφορίες από: ΑΠΕ - ΜΠΕ

Φωτο: Προεδρία της Ελληνικής Δημοκρατίας